

Dette er David Irving (54), en engelskmann som tryller fram skjulte dokumentskatter fra arkiver, holder flammende taler og skriver omstridte bøker om Den annen verdenskrig. Han benekter bl.a. nazistenes ihjelgassing av jøder og er blitt guru for høyre-ekstremister fra Sydney til Stockholm. Han har fått opptil 20 mordtrusler i døgnnet og fysiske angrep og hatske slagord mot ham er blitt en del av hverdagen hans.

V Tekst: Eecil Ulateig
Foto: Gary Swann, ScanFoto

David Irving er en av de mest forfattede menn i Europa. Søndagen før jeg besøkte ham, kastet en skrikende mobb seg over ham og kjæresten mens de spiste middag på stamrestauranten i Mayfair, London. Han har motatt opptil tyve mordtrusler i døgnnet. Han er erklært uønsket i tre europeiske land. Vinduer knuses og vegger tilgrises av hatsk graffiti der navnet hans opptrer. Er det en bestiask morder jeg beskriver, en voldtjektsmann eller finansmann som har lurt sparepengene fra titusener småsparere? Det fantastiske er at mannens eneste ugjerninger er å ha skrevet et tyvetalls bøker, alle med emne fra Den annen verdenskrig. De fleste av dem har fått glimrende kritikk, selv av verdens fremste historikere.

Pluss en annen ting, som han selv uttrykker slik:
— Jeg skrev «Hitlers krig» i 1977. Det var boken om Den annen verdenskrig sett gjennom en av de store aktørenes øyne. Da hadde jeg gravd fram en mengde sentrale dokumenter som ingen andre historikere før hadde klart å oppspore. Det jeg fant tvang meg til følgende konklusjon: Hitler visste ikke personlig om masseutryddelsen av jøder i lejrer som Auschwitz. Irving tilbød faktisk 1000 pund — rundt 11 000 kroner — «til den person eller institusjon som kunne fremlegge et autentisk krigsdokument som viste at Hitler kjente til Auschwitz eller Den endelige løsning». Ifølge den engelske avisen Observer skal han selv ha kommet over slike bevis, uten at det har endret hans oppfatning om Holocaust:
— I dag er konklusjonen min denne: Det fantes ingen gasskamre hvor seks millioner jøder ble utryddet i Det tredje rike. Innen ett år vil

alle forstå at det var en myte. Den er i ferd med å ramle sammen, stein for stein.
Dette er David Irving i et nøtteskall. Ordene blir desto farligere fordi de kommer fra en mann med en briljant hjerne, veldig kunnskaper og en styrke i argumentasjonen som har slått knockout på debattanter av verdensklasse, som for eksempel TV-stjernen David Frost.
Men det kommer en annen sak i tillegg, som gjør ham enda farligere. Det er en overraskende kjensgjerning for en som før bare har sett den sammenbite kjeven og de harde øynene hans foran store forsamlinger på fjernsyn. En av hans mest beryktede opptredener var foran en mobb av nynazister og all slags pøbel i den østtyske byen Halle.
David Irving er en meget sjarmende mann. Han er selvopptatt og legger ikke det minste skjul på at han mener å ha rett og at de fleste

historikeren i det første Okkupasjonstidens kjempet for å komme forbi. Tidligere kjempet forleggere om å kjøpe manuskriptene hans usett. Nå er interessen mildt sagt laber.

Irving sitter bak et skrivebord som er overstrødd med hans siste, fenomenale kupp, Goebbels' dagbøker, inkludert noen av de originale glassplatene med mikrofilm. Bak ham henger to store kopier av førstesider på «Völkischer Beobachter», de tyske nazistenes «Pravda». Telefonen avbryter oss stadig, ofte snakker han tysk, godt tysk til å være engelskmann.

Jeg møter David Irving i hans store, rotete leilighet i et av Londons, ja, verdens dyreste områder, i Mayfair. («Vet du hva mannen som driver den lille kiosken på hjørnet betaler i husleie? 85 000 pund i året!»)

Nå må han selge bøkene sine selv, ingen britiske forleggere tør ha noe med dem å gjøre. De fleste bokhandlere vegrer seg for å ha dem på lager. Derfor ser entreen i leiligheten hans ut som den gjør, med hundrevis, kanskje tusenvis av usolgte bøker i stabler. Man må gå

Foreldrene hans skilte lag da han var liten, og han vokste opp i et hjem med middelklasseambisjoner og arbeiderklasseinntekt. Han gikk på en liten, offentlig skole, og ungdomsårene var preget av en rekke feilgrep. Han begynte på Imperial College, men tok aldri noen eksamen. Han prøvde seg i RAF, men besto ikke den medisinske testen. I en periode studerte han også ved University College i London.

Men det var da han tilbrakte et år som stålverksarbeider i Tyskland, at han «fant seg sjøl». Det var der ideen om en bok om Dresden ble født, og det var der han ble betatt av Tyskland. Ikke Adenauers humane Tyskland. Det var Hitlers forbryterske Tyskland og «Det

trede rike» som på et vis ble hans åndelige hjemland.

Han snakker velartikulert, klart og poengtert – og ofte morsomt. Noen ganger bikker han over til det groteske, særlig når han omtaler jøder.

— Men du må innrømme at dette folket har frembrakt en uvanlig mengde begavede mennesker på en rekke områder, musikk, vitenskap...

Irving avbryter meg med en autoritativ håndbevegelse:

— De er en fotnote til en fotnote i historien i mine øyne. La meg fortelle deg noe morsomt. For flere år siden intervjuet jeg en av atombombens fedre, den ungarske jøden Edward Teller for «Penthouse». Jeg fortalte ham at jeg hadde vært hos Werner Heisenberg, den tyske fysikeren som nær hadde laget Hitlers bombe. Så synd, sa jeg til Heisenberg, at så mange av de beste vitenskapsmennene blant jødene flyktet. «Ach doch,» sa han, «de beste flyktet ikke; det var de nest beste.» Hvilken kommentar hadde Teller til dette? Med sin slurrete færehundstemme sa han: «Vet De, Mister Heisenberg hadde rett.»

Det første han skrev handlet om den allierte luftkrigen mot Tyskland. Det var nærmest et tabuområde på den tiden. Han skrev en bok om en av de største massakrene under krigen, terrorbombingen av Dresden, som ble en bestseller, ikke minst i Tyskland.

«GASSET OG BRENT»

Dette er eksemplene på vitneutsagn som David Irving ikke aksepterer:

«Jeg var befalshaver i Auschwitz til 1. desember 1943 og beregner at minst 2,5 millioner offer der ble henrettet og utryddet ved gassing og forbrenning. Minst en halv million flere døde av sult og sykdom, hvilket utgjør et samlet tall på om lag tre millioner døde. Dette tallet utgjør omtrent 70 eller 80 prosent av alle personer som ble sendt til Auschwitz som fanger. De øvrige ble valgt ut og brukt som slavearbeidere i konsentrasjonsleirens industrier.»

Rudolf Höss, edfestet vitneutsagn av 5. april 1946.

David Irving med mikro-fotografier av Goebbels' dagbøker (t.v.). Hans tolkning av nazihistorien blir møtt med voldsomme demonstrasjoner.

NAZI-GURUEN

V.M. nr. 47-92

— Jeg betrakter Churchills bombing av byer som Dresden og Hamburg som like grusomme krigsforbrytelser som Hitlers masseord på uskyldige jøder og andre, sier han. — Jeg har skrevet en bok om Churchills krig. Du vet vel at han var full det meste av krigen, legger han til med åpenlys forakt.

Men det første storverket til den unge forfatteren var «Hitlers krig». Verdenskjente historikere som A.J.P. Taylor priste den opp i skyene. Det var med denne boken han etablerte seg som en arkivjeger fremfor noen.

Hovedkildene hans til dette store verket er dagbøker skrevet av sentrale personer som admiral Canaris, Martin Bormann, Heinrich Himmler, generaler som Halder, Manstein og von Hassel og feltmarskalkene Jodl og Rommel.

Det var bare begynnelsen på en utrolig rekke av oppsiktsvekkende funn.

— Hvorfor er du så mye bedre enn andre historikere til å lete?

— Fordi jeg ikke er redd for å få møkk under neglene. Hør her, historikere elsker å sitte i sine egne biblioteker og lese ferdigskrevne bøker, med detaljert indeks. De investerer ikke sine egne penger, slik som jeg, for å lete i årevis etter noe som man kanskje aldri finner. Derfor er jeg bedre. Jeg har tjent godt på bøkene mine, og de pengene bruker jeg til å lage nye.

Men han opplyser meg med en ansvarelsøst latter at da han fikk oppgjøret for boken sin om Rommel fra Tyskland, gikk han av sted og kjøpte en Rolls-Royce.

— Jeg har den ennå, sier han stolt. — Jeg skammer meg ikke over å tjene penger. Jeg er en uhemmet kapitalist.

Irving var den første som torpederte det tyske magasinet Sterns verdenssensasjon, dagbøkene til Adolf Hitler. Han lurte seg inn på den store pressekonferansen i Hamburg i april 1983, da «funnet» ble lansert, grep mikrofonen først, og stilte fire spørsmål som fikk salen til å eksplodere i slagsmål og skjellsord.

Siden har han blant annet gravd fram Adolf Eichmanns dagbøker. Men i motsetning til hva avisene skriver, tar han ikke æren for det siste arkivkuppet, de fullstendige dagbøkene til Hitlers propagandaminister, Joseph Goebbels.

— Det var min gamle venninne Elke Fröhlich fra Instituttet for samtidshistorie i München som oppdaget dem i Moskva. Men sjefen hennes, en venstreradikaler, ville ikke gi henne de nødvendige midler til å få dem ut. Da hun fortalte meg om dem, fløy jeg sporenstreks til Moskva, hadde møter med arkivledelsen og fikk med meg to glassplater med mikrofilmer. Instituttet i München bekreftet at de inneholdt Goebbels' håndskrift. Siden tilbød jeg Sunday Times i London å forhandle med russerne om alle glassplatene. Da Instituttet

Fort. side 29

NAZI-GURUEN

Fortis. fra side 19

oppdaget at jeg hadde tatt inner-svingen på dem, ble de rasende og lette fram dagboksopptegnelser fra Goebbels' hånd som de har hatt lenge — som jeg forgive har bedt om å få se — og ga dem til Daily Mail.

Men nå skal jeg fortelle deg noe morsomt, sier han ondskapsfullt. — Deler av de notatene Daily Mail fikk, var i Goebbels' opprinnelige håndskrift. Og den klarte de ikke å tyde. Han ler høyt og lenge.

Og så var helvete løs rundt David Irving. Vinduene i bokhandler som solgte bøkene hans ble knust, Sunday Times og forlaget hans ble utsatt for intenst jødisk press for å kutte alle forbindelser med ham. Det er nå kommet et forslag om å vedta en lov som forbyr mennesker å tvile på Holocaust, direkte myntet på David Irving.

— De bruker de samme metoder mot meg som nazistene brukte mot jødene og andre fiender, sier han. — Men jeg lar meg ikke stanse. Hvorfor skulle jeg det? Jeg vet at om et års tid vil alle dere journalister si: Ja, vi visste det jo hele tiden, Irving hadde rett.

Jeg tar fram en bok jeg har med meg, med øyenvitneskildringer fra tyskere som selv deltok i jødeutryddelsen. Den inneholder for eksempel sterke beretninger fra kom-

mandanten i Auschwitz, *Rudolf Höss*. Irving aksepterer ikke noe av dette.

— Dette er skrevet etter krigen. Jeg stoler ikke på vitneutsagn gitt mange år etterpå. Det er et faktum at det ikke finnes et eneste papir fra tysk side hvor ordet gasskammer blir brukt. Holocaust er noe jødene har tatt patent på, sammen med *genocide*, folkemord. Men det foregikk ingenting slikt. Javisst henrettet Hitlers folk mange, det kan være alt fra 100 000 til seks millioner. Men det var ingen systematisk utryddelse av et folk. Det var *innocentocide*, mord på uskyldige. Slik som bomberaidet mot Hamburg, da 15 000 mennesker omkom i løpet av få minutter.

Han er som en dampveivals nå, og jeg forstår man skal ha gode sko på bena for å stille opp mot ham i en offentlig diskusjon.

— Men nå har jo alle dine tidligere beundrere blant historikere tatt avstand fra deg. Ingen våger snart å ta i deg. Hadde det ikke vært mer fornuftig av deg å skrive dine krigsbiografier og latt Holocaust ligge?

— Ha, ha, skoggerler han. — De tar avstand fra meg offentlig. Men de kommer her og ber meg om å hjelpe dem med å finne materiale. Aldri i verden, det er de som må gi seg.

— Finnes det et voksende nettverk av høyre-ekstremister i verden i dag, Mr. Irving?

— Ja, og det vil vokse, spesielt med den økonomiske nedgangen og frustrasjonen over gjenforeningen i Tyskland. Se på «Anschluss», sammensmeltingen av Tyskland og Østerrike i 1938! Hitler ordnet det på noen uker. Det var en formidabel suksess. Nå har toget gått fra tyskerne, og det vil bare tjene de høyre-ekstreme.

— Og for dem er du en frontfigur, en kultfigur. Er du ikke bekymret når du opptrer med en gjeng pøbler, som i Halle?

— Jeg holder 160 foredrag i året. Jeg gir blaffen i hvem jeg snakker for. Men det var kanskje uforsiktig av meg å bli blandet inn i forestillingen i Halle. Nå organiserer jeg min egen gruppe her i London. Nei, den er ikke politisk. Vi vil bare ha fram synspunktene våre. Du vil høre fra oss i høst.

Irving er nå utestengt fra Tyskland, Østerrike og Italia på grunn av sin holdning til Holocaust. I Tyskland ble han idømt 50 000 kroner i bot for å ha forsvart en tysk offiser som hadde tillatt seg å tvile på den offisielle versjonen av Auschwitz. Offiseren ble fradømt stillingen sin.

— Nå er jeg litt engstelig for USA, vedgår han. — Dit trenger jeg å få lov til å reise. Jeg skriver for tiden på en bok som skal hete «Roosevelts krig». Jeg er hjelpeløs uten amerikanske arkiver.

I fire år har han arbeidet med en biografi om Goebbels. Noen bedre

forhåndsreklame kunne han kanskje ikke ha fått.

— Er det fremdeles noen arkivskatt som ligger der og venter på deg?

Han tenker seg ikke om nå heller.

— Ja. Etter at *Rudolf Hess* flyktet til Skottland, ble han holdt fanget i et hus i et års tid. Huset ble avlyttet hele tiden. Utskriftene må befinne seg hos Secret Service. Dem skulle jeg gjerne ha sett, sier han som om han omtaler en utsøkt konjakk. — Dessuten må de ha utskrifter av alle meldinger som ble oppfanget etter at de knekte den tyske militære koden som ble kalt Enigma. Og tenk på hva som må finnes i østlige arkiver! Han himler med øynene.

— Var Hitler vårt århundres største statsmann?

For en gangs skyld nøler han noen tideler. Så kommer det konstant: — Det spørs hvilken periode du snakker om. Dersom Hitler hadde dødd i 1938, ville han i dag ha vært kalt «Hitler den Store».

Bente følger meg til døren, mens Irving roper noe langt der inne fra om en mann ved navn Quisling.

Utenfor kiosken på hjørnet med 85 000 pounds husleien, står en stor plakat. Joseph Goebbels stirrer på meg med sine kalde øyne, og over pannen hans er det malt et hakekors og ordene: «Drep David Irving».

Det er en av Londons sobre bydeler. ●